Славна бесіда Наума Безуловича

~~[illegible]~~
о потребі вперутенського трікельду

На чорному морю, на білому Каменьу
Рутенський орел крилами трепоче,
А господь знає, чого він хоче.
Ой то не рутенський орел крилами трепоче, махає,
То славну Наум Безулович голосу надає
І славну бесіду говорити гадає.
А треба вам знати,
Що до однеї хати
Зійшлися бум панове студенти,
По просту звані школярами,
Три дни і три ночи не їли, не спали,
А раду радили-гадали,
Якби їм велику потуку видати,
З голоду лиш лише драти.
Один каже: Тра нам зачити збоку,
А з драньем зачекати до нового року.
Другий каже: Не завадит стрібувати,
Чи не мож інче і тепер дечого урвати.
Третий каже: З голого дерти — не зовсім чемно.
Четвертий мот: Це мож робити тілько силов чудесно!
Пятий каже: Панове радні,
Нам сучоб лиш урвати — а ві сучоби ладні!
І так ішли бесіди без кінця, без міри,
А Кондиї зітхав! Ех, коб то хлоп мав готови шкіри,
То для нас би було клопоту мало,
Бо Кондиї би драв, доки би стало!
І ось в тій хвили важкої потерпі,
Коли вже отечество не може ні в кут ні в двері,
Наум Безуловіч, славний дипльомата
Хоче велике слово сказати
І всьому лиху віу раду конець здіяти.
Тож не диво, що вся Европа
Витріщила очи на великого рутенського хлопа.
Ось він устав, руки перехрестив,
Білому зборови поважно вклонив,
Відотхнув, кашельнув і почав говорити,
Мов на „Догодно" в сигнатурку звонити:
— Панове радні, славні студенти,
А мої чесні півнародники!